



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphaneſis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Constantius Athanasium rursus abigit, & qui consubstãtiale
propugnabãt exilio mulctat, & de Pauli Cnstantinopolitani morte, & q[ue]
Macedonius iterũ ad fedẽ restitutus, multa nepharia ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

HERMIAE SO-

ZOMENI SALAMINII HI-

STORIAE ECCLESIASTI-

CAE LIBER QVARTVS.

*De Constantis Augusti cade, & rebus quae
Romae euenerint. CAPVT I.*



TQVE ista quidem ita accidisse cognouimus. Quarto autem anno post concilium Sardicense, Constas in Gallia versus solé occidētem sita, interficitur. Magnentius verò, qui caedē ei per insidias parauerat, omnem eius ditionem in suam potestare redegit. Porrò Britannio quidam Sirmii à militibus Illyricis imperator declaratus est. Maxima autem pars istarum calamitatum in damnū antiquæ Romæ propterea recidit, quòd Nepotianus, filius sororis Constantini imperatoris, cum multos gladiatores sibi ascuiisset, de imperio decertare cœpit. Verùm iste quidem à militibus Magnentii trucidatus est. Constantius verò, vbi summa imperii ad ipsum solum rediit, imperator renuntiatus, ad tyrannos è medio tollendos omni cura & cogitatione incubuit. Interim Athanasius concessit Alexandriam, cōciliumque episcoporum Aegypti cogendum curauit, quò decreta tum Sardicæ de ipso, tum in Palæstina sancita suffragiis suis quoque confirmarent.

Quòd Constantius Athanasium rursus abigit, & qui consubstāiale propugnabāt exilio mulctat, & de Pauli Cōstantinopolitani morte, & q̄ Macedonius iterū ad sedē restitutus, multa nepharia designauit, & de Martirio & Marciano martyrib⁹ C.A. II.

Imperator autē Cōstantius calūniis Arianorū inductus, non in eadē quidem perstabat sententia, sed contra acta concilij Sardicensis iam dudū promulgata, iubebat eos,
K ij qui

SOZOMENI HISTOR.

qui ab ipso potestatem ad suas sedes reuertendi nacti fuissent, denuò in exiliù pelli. Quo quidem tempore Marcello rursus eiecto, Basilius ecclesiam Ancyrae occupauit: Lucius autem coniectus in vincula, interijt: Paulus perpetuo adductus exilio, Cucufum, oppidum Armeniae, abductus est: in quo quidem oppido obiit mortem, morbo, an vi extinctus, pro certo equidem dicere non queo. Percrebescit tamen adhuc fama, eum laqueo à Macedonianis strangulatum. Vbi verò in exilium missus est, Macedonia ecclesia Constantinopolitana occupata, praesidijs monasteriorum complurium, quae ipse Constantinopoli extruenda curauerat, & federibus cum finitimis episcopis percussis se ipsum muniens, dicitur Pauli fautores varijs affecisse incommodis: ac primum ecclesijs eos exturbasse: deinde vim illis indeo attulisse, vt cum ipso communicarent: Vnde factum est, vt multi verberibus grauius caesi, perirent. Postremo alios fortunis, vrbe alios priuasse: alios in fronte notis ab illo cõpunctos fuisse, vt praeter ceteris insignes essent. Quare intellecta, imperatorẽ factum condẽnasse, in crimen vocasse Macedoniũ. Eodem tẽpore igitur cum Macedonius ob hanc causam esset episcopatu ecclesiae Constantinopolitanae abdicatus, malum ad eadẽ prorupit. Nã cum alij nõ nulli, tum Martyrius & Martianus obtruncati sunt, quos vt pote Pauli cõuictores à Macedonio fertur praefecto traditos esse, & cum accusaretur tãquam authores necis Hermodenis, & seditionis cõtra eum cõstare, fortiter mortẽ optetuisse. Quorum alter subdiaconus erat, alter, videlicet Martianus, cãtor, & sanctarũ scripturarũ lector. Horũ quidem insigne sepulchrum est, pro mœnibus Constantinopolis extructum, & velut monumentũ martyriũ, tẽplo circumdatum: quod templũ ædificare cepit quidẽ Ioannes, Sisinus autẽ absoluit perfecitq;: qui duo postea ecclesiae Constantinopolitanae fuere antistites. Nã indignum censuerunt, eos honore martyrii carere, quos deus ipse honore affecerat: quando quidem locus ad quem abducti, securi percussi sunt, cum ante inaccessus esset, à spectris purgatus est, in quo homines dæmonijs agitati morbo liberati: atque multa alia praeterea miracula ad eorum sepulchrum edita. Sed de Martyrio & Marciano hæc hæctenus. Quòd si eadem cuiquam

quiquam minimè credibilia videantur, nullius penè negocij erit ab illis, qui ea ipsa exploratè cognita habeant, accuratius perdiscere. Etenim istis multò sunt fortasse admirabiliora narraturi.

Quod Constantius ducto in Ilyrios exercitu Sirmium venit, & de Bretanione & Magnentio, & quòd Constantius ubi Gallum Cæsarem renuntiauerat, illum ad populos orientales amandauit.

CAPVT III.

Per idem ferè tempus, cum Athanasius fuga salutè quæ suisset, Georgius eos qui in Aegypto eius opinioni assentire renuebant, grauius vexauit. Imperator autè bello contra Ilyrios suscepto, venit Sirmium: quo in oppido pactis quibusdam conditionibus, Bretanio illi fit obuiam. Nam militibus, qui eum imperatorè declarauerant, in alteram partem traductis, & solum iam Constantium imperatorè & Augustum esse vociferantibus (vt enim ista fierent tum ab ipso Constantio, tum à suis impense ante laboratum fuerat) Bretannio, vt intellexit proditionem, pronum se abiecit ad pedes Constantij, ab eoque supplex veniam postulauit. Constantius igitur, ablato ei ornatu imperatorio, & purpura, hominis misertus est, vitæque priuatæ degendæ fecit potestatem, & omnia ad victum & cultum necessaria ei ex publico subministrari mandauit: dixitque rem multò accommodatissimam esse ei, vtpore ætate prouectiore, vt de cetero cura imperatoria liberatus, ætatem in otio & tranquillitate ageret. Vbi autem res contra Bretannionem gestæ hunc habuere exitum, Constantius ingentè exercitum, aduersus Magnentium in Italiam misit. Gallum autem consobrinum, cum Cæsarem eum designasset, amandauit in Syriam, vt partes imperij versus Orientem defenderet.

Quòd postquam Cyrillus ecclesiæ Hierosolymitanae gubernacula post Maximum suscepit, rursus maxima crucis figura pluribus diebus conspecta est, quæ solem ipsum splendore superabat.

CAPVT IIII.

K iij Eodem